

Fællesskabet. Det var jo det instrument, som Fællesskabets fædre valgte til også at få den øvrige integration med, og derfor prioriterer vi det indre marked højt. Vi vil være meget forsigtige, og det nævner udenrigsministeren jo også i sin tale, hvis man har et miljøsystem, der i virkeligheden er et skalleskjul for tekniske handelshindringer. Det er jo den balance, vi hele tiden skal finde, og der tror jeg altså på, at det kan lade sig gøre, og at det kan ende i et fornuftigt resultat.

Omkring regeringskonferencen – det vender vi så tilbage til til efteråret – vil jeg bare nævne, at vi altså er tilhængere af flertalsafgørelser. Vi mener, at lige så vel som der ikke skal være social dumping i Fællesskabet, skal der ikke være miljødumping i Fællesskabet; man skal ikke udkonkurrere hinanden på de her ting. Derfor er vi tilhængere af flertalsafgørelser og er i øvrigt enige i de synspunkter, der har været fremme i debatten om, at hvis man ikke er tilhænger af det, er man på vej tilbage i det, jeg kalder en renationalisering og dermed en ødelæggelse af den europæiske miljøpolitik.

Der vil altid være en diskussion om regler, der vil altid være et skænderi om regler, det vil der være, lige meget hvad man laver. Det er der jo også i Danmark omkring lovgivning, der ellers kan være meget fornuftig; man skændes jo alligevel videre om det.

Men jeg mener, at det er vigtigt at få slået fast, at vi vel efterhånden må bevæge os væk fra regeldiskussionen og over til indholdsdiskussionen. Vi må vel holde op med på et tidspunkt kun at diskutere traktater og artikler og så spørge: Hvad er det for en miljøløn, der skal køres i Fællesskabet? Altså det, der foregår i EU, er en politisk kamp nøjagtig som den politiske kamp, der foregår her i Folketinget mellem nogle, der vil meget miljø, andre, der vil mindre, og nogle, der vil det på én måde, og nogle, der vil det på en anden måde.

Dén politiske kamp mener jeg vi skal intensivere, og dén politiske kamp mener jeg at Danmark skal gå i spidsen for. Men måske spiller vi os nogle våben af hænde, hvis vi fortsætter med at lade miljødiskussionen handle næsten kun om - undskyld til embedsmændene for udtrykket - teknokratiske diskussioner om traktater og artikler, og hvad ved jeg. Det handler altså om en politisk holdning mere end om en lovgivningsmæssig juridisk holdning, og det er dén politiske kamp, jeg mener vi skal gå i clinch med.

Og der har vi nogle gode forbunds-fæller. Der har vi jo en række lande, vi har altså Europa-Parlamentet, og vi har måske også nogle kommissærer, der kan tænke miljø, hvor i verden de så end befinder sig, og derfor tror jeg på, at vi kan vinde den politiske kamp. Det kræver, at vi ikke kun bruger tiden på artikeldiskussioner, men at vi faktisk også viser, hvad vi vil på det miljøpolitiske område, når det handler om EU. Og det, vi vil, er ikke kun at lade de andre kalere danske løsninger; det kan også godt være nogle kompromiser, der i virkeligheden fører til, at det samlede miljø i Europa bliver bedre, også selv om det, man så når frem til som resultat, ikke er en nøjagtig kopi af det danske.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Duetoft peger på, at det ville være godt med mindre skridt også, som alle landene kunne være med til at skabe.

Det er jo netop det, som er ideen i Enhedslistens forslag, at vi skal have et mellemstatsligt samarbejde, hvor landene kan gå ind og vedtage forpligtende aftaler, men ikke således at det er et flertal, der majoriserer et mindretal, og man så sidder med nogle små lande, som bliver stemt ned og skal til at foretage forringelser i deres miljø.

Vi er enige med hr. Duetoft i, at man skal have et forpligtende internationalt samarbejde. Vi siger blot, at hvis det skal have en effekt, hvis det også skal forbedre miljøet f.eks. i et land som Spanien eller et land som England, så skal det være mellemstatsligt, for så skal den spanske befolkning og den engelske befolkning være med. De skal kræve af deres egen regering, at disse ting bliver indført. Ellers har det ingen mening, ellers er det ikke bæredygtigt, ellers vil det ikke give reel effekt ude i virkeligheden. Det kan man lige så godt se i øjnene.

Så vil vi også gerne være med til, at grupper af lande går sammen og gennemfører et niveau højere oppe, og at enkelte lande går endnu længere og gennemfører de allerbedste regler og på den måde er med til at skabe et politisk pres på deres nabolande for, at de skal følge efter. Det er den mellemstatslige og mellemfolkelige model i modsætning til hr. Duetofts unions- og tvangsmodel, som kun skaber modstand, som kun skaber en situation, hvor der ikke er folkelig tilslutning til projektet, og hvor miljøforbedringerne derfor til syvende og sidst også udebliver.